HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

עשה הוא. דמשמע שבות בו: **ואין עשה.** דבאש שבתרופו דוחה יו"ט דהוא לא תעשה ועשה ואע"ג דהדלקת נר ביו"ט מלאכה המותרת היא הואיל והבערת שאר קדשים שאין נהנין מהן נאסרין גם זו לא יצא מן הכלל: **הא בחול שפיר דמי.** לאיתהנויי מינה: **מצוה לשרוף את התרומה שנטמאת.** דדמיא לקדש ועוד משום תקלה: **לא בערתי ממנו.** במעשר שני כתיב: **בטמא.** בין שאני טמא בין שהוא טמא: **קדש לא ממעיטנא.** מהך חומרא: **שכן.** יש בו חומרי פנקעכ"ס ורלוי גם לזו. חייבין עליו משום פיגול שחט על מנת לאכול חוץ לזמנו ואכל אפילו בזמנו. ומשום נותר חוץ לזמנו ממש ולא חשב מתחלה. וקרוי קרבן. ויש בו מעילה ואף על גב שקדש (הנותר) לאכילת כהנים אין בהן מעילה מ"מ תורת מעילה שייכא ביה אם קדשי קדשים הן יש בהן מעילה לפני זריקה לכל הנהנה מהן ואם קדשים קלים הן יש מעילה באימוריהן לאחר זריקה דמיים לאפוקי תרומה דלית בה כלל: **וכרם.** לאוכלה בטומאת הגוף ותרומה במיתה בידי שמים ימיו נקצרים אבל אינו חולך עריריי: **אסור לאונן.** ק"ו ממעשר אבל תרומה מותרת לאונן ביבמות בפרק הערל שם ד"ה כך אתה מצווה וכו' ומהדרבנן אי נמי מראוריי מראיקרי קדש. עיין בפמים פ"ב ע"ב תוס' ד"ה אבל טמא ול"ש:

מוסף תוספות

א. הויא דחיא יו"ט. תוס' הרא"ש. דהו"ל מילה עשה יו"ט ל"ת. רשב"ש. ב. כל כמה דלא יודעינן דיו"ט עשה ול"ת הוא. תוס' הרא"ש. ג. מן המוכן, דקאמר התם דאע"ג דעבידי כתישה אתי עשה דכיסוי ודחי ל"ת דיו"ט. תוס' הרא"ש. ד. אליבא דהלכתא. תוס' הרא"ש. ה. ס"ל מטעמא אחרינא. תוס' הרא"ש. ו. כדדריש הכא. תוס' הרא"ש. ז. ומש"ה הוצרך לתרץ אפר כירה מוכן לודאי וכו'. תוס' הרא"ש. ח. כגון כיסוי הדם או שרפת קדשים דלא לידחי יו"ט אבל מילה החמורה דחייא יו"ט. לכך הנכון לפרש דרבא ס"ל דיו"ט עשה ול"ת בסברא דהתם, דכי אצטריך לבדר, למעוטי מילה שהיא חמורה. ריטב"א. ט. ורבא ידע שפיר דיו"ט עשה הוא. תוס' הרא"ש. י. שנכתוב עליה י"ג ברייתות. רמב"ן. יא. שתדחה יו"ט. רמב"ן. יב. הכא ליכא למיפרך הכי. תוס' הרא"ש. יג. ורב אשי סבר נדרים ונדבות אינן קריבין ביו"ט, הלכך ק"ו ליכא. רמב"ן. וא"ת כיון דרבא ס"ל דיו"ט עשה ול"ת הוא, אמאי אצטריך לאתויי קרא ד'לבדר'. תוס' הרא"ש. תיפוק לי משום דהו"ל יו"ט עשה ול"ת ולא מצי דחי לי' עשה דשרפת קדשים, י"ל דאה"נ אלא. מ' הר"ן. יד. ולמילה שלא בזמנה אצטריכא. רמב"ן. טו. בפ"ב דביצה, דאינה נוהגת בנשים, ואינה מצוה עוברת ויש לה תשלומין כל ד'. מיהא איכא למפרך מה לעולת רואיה דין הוא שתדחה יו"ט שלא יהא שלחנך מלא ושלחן של רבך ריקן, וכה"ג פרץ גבי נדרים ונדבות בפ"ב דביצה, ומביניהו איכא למילף, מאוכל נפש ועולת רואיה. תוס' הרא"ש. טז. דלא הוי עשה, הא דקי"ל בכל דוכתא דאתי

מסורת הש"ם

ה) [ביפה מ:]. ב) תמורה לג.; ג) בכורות לד. ע"ש ובמות עד. ע"ש, ד) [ובמות שם ולקמן כו.], ה) ובמות עג.; ו) [בפמים כד.], ז) י"ל הגיהה, ח) [וביקרא כב], ט) [ובמעשר שני פ"ב מ"ט], י) [ועי' תוספות בפמים כ: ד"ה לאוין], כ) [ובמות עג. ד"ה שכן וכו' כתבו בפשיטות מתוסר כפורים לא חשיב משום דמסתפי טעמא נופא נקפא לן וכו'], ל) פ"ב דבכורים,

תורה אור השלם

1 וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל אַהֲרֹן וְאֲנִי הִנֵּה נָתַתִּי לְךָ אֶת מִשְׁמֶרֶת תְּרוּמֹתָי לְכָל קָדְשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ נְתַתִּים לְמָשְׁחָה וּלְבָנֶיךָ לְחֹק עוֹלָם:
במדבר יח ח

2 לֹא אָכַלְתִּי בְּאֹנִי מִמֶּנּוּ וְלֹא בִעַרְתִּי מִמֶּנּוּ בְּטֻמְאָ וְלֹא נָתַתִּי מִמֶּנּוּ לְמֵת שָׁמַעְתִּי בְּקוֹל יְיָ אֱלֹהָי עָשִׂיתִי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי:
דברים כו יד

גליון הש"ם

תוס' ד"ה הא בחול וכו' וא"ת אבתי היכי אליף בק"ו. עיין זמפים קפ ע"ש תוס' ד"ה ומה מעשר: שם ד"ה כך אתה מצווה וכו' ומהדרבנן אי נמי מראוריי מראיקרי קדש. עיין בפמים פ"ב ע"ב תוס' ד"ה אבל טמא ול"ש:

מוסף תוספות

א. הויא דחיא יו"ט. תוס' הרא"ש. דהו"ל מילה עשה יו"ט ל"ת. רשב"ש. ב. כל כמה דלא יודעינן דיו"ט עשה ול"ת הוא. תוס' הרא"ש. ג. מן המוכן, דקאמר התם דאע"ג דעבידי כתישה אתי עשה דכיסוי ודחי ל"ת דיו"ט. תוס' הרא"ש. ד. אליבא דהלכתא. תוס' הרא"ש. ה. ס"ל מטעמא אחרינא. תוס' הרא"ש. ו. כדדריש הכא. תוס' הרא"ש. ז. ומש"ה הוצרך לתרץ אפר כירה מוכן לודאי וכו'. תוס' הרא"ש. ח. כגון כיסוי הדם או שרפת קדשים דלא לידחי יו"ט אבל מילה החמורה דחייא יו"ט. לכך הנכון לפרש דרבא ס"ל דיו"ט עשה ול"ת בסברא דהתם, דכי אצטריך לבדר, למעוטי מילה שהיא חמורה. ריטב"א. ט. ורבא ידע שפיר דיו"ט עשה הוא. תוס' הרא"ש. י. שנכתוב עליה י"ג ברייתות. רמב"ן. יא. שתדחה יו"ט. רמב"ן. יב. הכא ליכא למיפרך הכי. תוס' הרא"ש. יג. ורב אשי סבר נדרים ונדבות אינן קריבין ביו"ט, הלכך ק"ו ליכא. רמב"ן. וא"ת כיון דרבא ס"ל דיו"ט עשה ול"ת הוא, אמאי אצטריך לאתויי קרא ד'לבדר'. תוס' הרא"ש. תיפוק לי משום דהו"ל יו"ט עשה ול"ת ולא מצי דחי לי' עשה דשרפת קדשים, י"ל דאה"נ אלא. מ' הר"ן. יד. ולמילה שלא בזמנה אצטריכא. רמב"ן. טו. בפ"ב דביצה, דאינה נוהגת בנשים, ואינה מצוה עוברת ויש לה תשלומין כל ד'. מיהא איכא למפרך מה לעולת רואיה דין הוא שתדחה יו"ט שלא יהא שלחנך מלא ושלחן של רבך ריקן, וכה"ג פרץ גבי נדרים ונדבות בפ"ב דביצה, ומביניהו איכא למילף, מאוכל נפש ועולת רואיה. תוס' הרא"ש. טז. דלא הוי עשה, הא דקי"ל בכל דוכתא דאתי

עשה דחיי ל"ת. תוס' הרא"ש. יז. דשאני הכא דאינה מצוה עוברת. תוס' הרא"ש. יח. ולא דמי לכלאים בציצית שאם עבר זמנה בטלה. ריטב"א. יט. דממונו של כהן הוא. תוס' הרא"ש. כ. [ש]נטמא אחר זריקה. תוס' הרא"ש. כא. אי ילפינן תרומה מקדש. תוס' הרא"ש. כב. דפריכא הוא. תוס' הרא"ש. כג. דפ' הערל. תוס' הרא"ש. כד. אפי' יהיו תרומה וקדשים אסורים בהנאה אמאי צריך קרא להתירם בהסיקא תחת תבשילו, והרי. תוס' הרא"ש. כה. משום דבשעת הבערה לא חשיב להו בערן. תוס' הרא"ש. כו. אם הי' מפרר וזורה לרוח או מטיל ליים. תוס' הרא"ש. כז. גבי הא דתנן לא יקרא לה שם עד שתאפה ופי' לפי שאינו יכול לשורפה ולא ליתנה לפני כלבו ביו"ט משום שאסור לבערה בביו"ט, משמע דאי לאו משום יו"ט הי' יכול ליתנה לפני כלבו. תוס' הרא"ש. כח. [ב]תרומה הראוי לשריפה. רשב"ם. כט. הטעינוה שריפה כקדש. רשב"ם. ל. טעונה שריפה. רשב"ם. לא. דכתיב בי' באש ישרף. תוס' הרא"ש. לב. צריכין שימור. תוס' הרא"ש. לג. והיכי נפקי מקרא ג' תרומות טהורה וטמאה ותלויה, וי"ל משום דכתיב נתתי לך משמרת תרומתי, דקאי 'תרומתי' א"לך' וא'משמרת'. תוס' בכורות לד. ד"ה אמת. לד. דטמאה לאו בת שימור היא. תוס' הרא"ש. לה. ד"לך' שייך אטמאה לרבייה להיתר הנאה [דאתלויה לא שייך, דתלויה לאו שלך היא. תוס' הרא"ש דאינה רואיה לכלום]. תוס' בכורות לד. ד"ה אמת. לא להסקה ולא לאכילה. תוס' הרא"ש. לו. שהי' ראוי לחיות אם לא עון זה. תוס' הרא"ש. לז. ועבודתם עד נ', דכתיב מבן חמשים שנה ישוב מצבא העבודה. תוס' מ"ק כמ. ד"ה מת בחמשים. לח. שהלכו במדבר, שימות קודם שיגיע לס'. תוס' הרא"ש. דאמרי' לא מת א' מהן פחות מבן ס'. תוס' מ"ק כמ. ד"ה ומיתה בידי שמים. לט. דמכרת לא שמעי' ערירי. תוס' יומא ב. ד"ה אמת. מ. באשת אחיו מאביו אר אינו אלא באשת אחיו מאמו וכו' ת"ל. תוס' יומא ב. ד"ה אמת. מא. ויש לה איסור. תוס' יומא ב. ד"ה אמת. מב. ויש לה בנים אסורה. תוס' יומא ב. ד"ה אמת. מג. אם יש לה בנים אסורה. תוס' יומא ב. ד"ה אמת. מד. משמע דאתא למעוטי אשת אחיו מאמו דאין בה כרת. תוס' יומא ב. ד"ה אמת. מה. דכתיב בההוא קרא, אבל כרת יש בה וכו' ולא יתכן פי' זה לרש"י שאומר [הכא] דכל כרת הוא וזרעו נכרת דהיינו דאיכא בין כרת למיתה בידי שמים, אלא לריב"א שאומר דאין נכרת הוא וזרעו אלא בעריות דכתיב בהו ערירי, וחילוק יש בין מיתה לכרת כדאמר בירושל' דכרת בן נ' וכו' ומיתה היא בס'. תוס' יומא ב. ד"ה אמת.

עשה והוה ליה [ו]יום טוב עשה ולא תעשה ואין עשה דוחה את לא תעשה ועשה ביום טוב הוא דאסיר הא בחול שפיר דמי מ"ט אמר רב כשם שמצוה לשרוף הקדשים שנטמאו [ז]כך מצוה לשרוף את התרומה שנטמאת ואמרה תורה [א]בשעת ביעורה תיהני ממנה היכן אמרה תורה מדרב נחמן [ב]דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה אמר קרא [1]ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי [2]בשתי תרומות הכתוב מדבר אחת תרומה טהורה ואחת תרומה טמאה ואמר רחמנא לך שלך תהא להסיקה תחת תבשילך ואיבעית אימא מדרבי אבהו דאמר [ג]רבי אבהו א"ר יוחנן [2]ולא בערתי ממנו בטמא ממנו אי אתה מבעיר אבל אתה מבעיר שמן של תרומה שנטמאת ואימא ממנו אי אתה מבעיר אבל אתה מבעיר שמן של קדש שנטמא לאו קל וחומר הוא [ד]מה מעשר הקל אמרה תורה לא בערתי ממנו בטמא קדש חמור לא כ"ש א"ה תרומה נמי לימא ק"ו הוא הא כתיב ממנו ומה ראית מסתברא קדש לא ממעיטנא שכן סימן פנ"ק עכ"ס פיגול נותר קרבן מעילה וכרת אסור לאונן אדרבה תרומה לא ממעיטנא שכן מחפ"ז סימן מיתה חומש ואין

בק"ו דהא בלאו ק"ו נמי אתיא[א] דאתי עשה ודחי לא תעשה[ב] ורב אשי הוא דמשני דיו"ט עשה ולא תעשה הוא ואין עשה דוחה לא תעשה ועשה וקשה לר"י דבפ"ק דביצה (דף ח: ושם) מתמא[ג] דאתיא ליה לרבא דיו"ט עשה ולא תעשה הוא גבי אפר כירה[ד] דפריך סוף סוף יו"ט עשה ולא תעשה הוא ואין עשה דכיסוי דוחה לא תעשה ועשה אלא אמר רבא כו' ודוחק למימר דהס"ס ניחא ליה למיפרך[ה] דיו"ט עשה ולא תעשה הוא דק"ל כרב אשי אבל רבא אע"ג דליית ליה ליו"ט עשה ולא תעשה מ"מ[ה] אין כיסוי דוחה יו"ט[ו] מלבדו וי"י מפרש[ז] דאתיא בק"ו מנדרים ונדבות דדחו יו"ט אף על גב שלא נכרתו עליהם י"ג ברייתות מילה[ח] לכ"ש[ט] וקסבר רבא דקריבין ביו"ט ולא כמיפרך מה לנדרים ונדבות שהן לצורך גבוה כדפריך בפ' ר' אליעזר דמילה (לקמן קלא:) מה לעומר ושתי הלחם שהן לצורך גבוה[י] דהא לאו חובה נינהו ואפילו חטאות ואשמות לא מיקרו צורך גבוה כיון דאי לא חטא לא בעי לאייתינהו ואית ליה לרבא דיום טוב עשה ולא תעשה כדמוכח בגילה להכי איצטריך ק"ו דאי לאו ק"ו לא הוה צריך קרא למיסר[כ] ורבא לא קאי אשריפת קדשים[ל] אלא הס"ס מייתי משום דמינה נמי שמעינן דאין שריפת קדשים דוחה יו"ט:

ה"ל יו"ט עשה כו'. וא"ת הכי אמוראי דלעיל דסברי דיו"ט לא תעשה גרידא[מ] אילף מהכא דלא דמי עשה את ל"ת וכי האי גוונא פריך בפ"ק דיבמות (דף ו.) ושמא מיכן לא אילף[נ] לפי שיכול לעשות אחר יו"ט[ס] [ת"ש]: **הא בחול שפיר דמי מ"ט כו'.** תימה מהיכא תיתי תרומה טמאה אסורה בהנאה דבעי מ"ט[ע] אי ממעשר הקל כדשמעת בסמוך איכא למיפרך מה למעשר שכן הל"ס ט"ב כדפריך בהערל (יבמות דף עד:) ואיכא למימר דהוה אסריין ליה משום דאיקרי קדש כתיב (ויקרא כב) ונתן לכהן את הקדש או משום דהוקשה לקדשים כדאמר במעילה בפרק הנהנה (דף יט.) דקדש אקשי רחמנא לתרומה וקדש גופיה אסור בהנאה כשניטמא אפילו אותו קדש[ב] שהיה מותר בהנאה קודם כמו שלמים נפקא לן שפיר מק"ו דמעשר או מהיקשא דמעשר כדאמר בפרק כל שעה (פסחים דף כד.) דל"ל[כא] מאי פריך ומה ראית ואימא ממנו אתא למעוטי קדש ולא תרומה ואם נמעט קדש מהיכא תיתי איסור תרומה וי"ל דהוה גמרינן תרומה מדאיתקש לבכורים ובכורים למעשר כדאמרינן בהערל (יבמות דף עב:) ולקמן לא סמיך אק"ו[כב] אלא מהיקשא[כג] סמיך ומיהו קדש אתי שפיר בק"ו ממעשר כדאמרי' בפ' כל שעה (פסחים דף כד.) וליכא למיפרך שכן הל"ס ט"ב דכולהו איתנהו בקדש בר מודעי ואר"מ דמודעי לא שייך למיפרך דלא שייך ודעי גבי קדש אבל במתרומה שייך דהא אגב מעשר ממודה נמי אתרומה כדאמר[כד] וגם נתתיו לוי זו תרומה ואין לה ודעי בפני עצמה[כה] וא"ת אכתי היכי יליף בק"ו קדש ממעשר הא איכא למיפרך מה למעשר שכן טעון כסף צורה כדפריך בפרק במה דמכות (דף יח:) ואור"י דלא שייך אלי פירכא אלא דוקא גבי חוץ לחומה כדהתם דבעי למילף דאוכל תודה או שלמים חוץ לחומה דלוקה ממעשר ואם תאמר הכא אסריין הסקה והדלקה באיסורי הנאה[כו] וערלה דאסורה בהנאה ושרי ליהנות בשעת ביעור כדאמר בפרק כל שעה (פסחים כז:) ולא משכח התם עניים לרבנן דאסורים אלא בשרשיפא[כז] ולריך לדחות ולומר דשמן ודשן ותבואה חשיבי בעין טפי בשעת היסק מעניים: **כך אתה מצווה לשרוף את התרומה.** פי' בקונטרס משום דלא ליתי בה לידי תקלה לפי טעם זה נראה דלאו דוקא שריפה אלא ס"ה שאר ביעור[כז] וכ"פ בהליא בלאו עובדין[כז] ול"ל דבסוף תמורה (דף לג:) קתני תרומה טמאה בהדי הנשרפין וקתני התם הנשרפין לא יקברו ע"כ נראה[כח] דשריפה דוקא משום דלמיא לקדש[כט] ומדרבנן א"ג מדאורייתא[ל] מדהיקרי קדש[לא] ואם תאמר דאמר בספ"ק דפסחים (דף כ:) גבי תרומה טמאה שאינה זלוף אל תגן בתמורה הראוי לקבורה קבורה פירוש כגון מסקין ויש לומר דלא קאי אערלה וכלאי הכרם ולא אתרומה דשרי בהנאה[לא] **אחת תרומה טמאה ואחת תרומה טהורה.** ואף על גב דרבי אליעזר (בכורות דף לד. ושם) אחת תרומה טהורה ואחת תלויה[לב] יניחנה במקום המולנע ולא במקום התורפה דאסור לגרום לה טומאה[לג] התם דרש משמרת תרומותי משמע שתי תרומות לריכות שימור דהיינו טהורה ותלויה[לד] והכא דרש מלך[לה]: **שכן פנקעכ"ם.** תימה דמלי לאתשובי נמי דחמירי קדשים מתרומה בהא דעדיף שמשו אוכל בתרומה הבאה כפרתו אוכל בקדשים[לו]: **פגול.** היינו חיסר לאוכלו חוץ למקומו ובכלל זה הוי אוכל חוץ לחומה דלוקה בקדשים ונותר היינו חיסר לאוכלו חוץ לזמנו והוי נותר כי ההוא דאם עון פיגול הוא הרי כבר נאמר לא יחשב ואם עון נותר כו' (פסחים דף טז:) ולא כמו פיגול שבכל הס"ס דקרי פיגול דחיסר לאוכלו חוץ לזמנו דהיינו נותר דהכא: **ברית.** שאינו מגיע לשאיר שנה שהוא מיתת כל אדם כדשמעת בשילהי מ"ק (דף כמ. ושם) דאמר התם רב יוסף כי הוה בר שיתין שנין עבד יומא טבא לרבנן אמר האשתא נפקי לי מכרת ת"ל אבני נזר דנפק מר מכרת דשני מכרת דאמר התם מת ביום ת' מיתה של זעם שנים מיתה של בהלה שלשה מיתה של כרת ומיתה בידי שמים אין לה קבוע אלא שמת בשביל עון זה אפי' אין בידו עון אחר ואפי' למ"ד (לקמן דף נה.) יש מיתה בלא חטא בשביל עון זה יקברו ימיו[לז] ומיהו בירושל'[לח] קאמר בכרת אינו מגיע לחמשים ומפיק לה מאל תכריתו את שבט הקהתי וגו'[לט] וזאת עשו להם וחיו פי' אמרה תורה עשו להם תקנה שלא ימותו בעבודתן קודם חמשים וכתיב אל תכריתו משמע כרת היינו שמת קודם חמישים ומיתה האמורה בתורה דקאמר התם היינו שמת עד ששים דכתיב במדבר הזה יתמו ושם ימותו ולא נגזרה גזירה אלא על בני עשרים שימותו קודם לארבעים[מ] וקרי לה מיתה אבל זרעו אומר ריב"א דאין בכרת אלא בהנהו דכתיב בהו בעריי ואין נראה לר"ת דהא בפרק הנא על יבמתו (יבמות דף נה.) קאמר עריי דכתב רחמנא גבי דודתו למה לי לכדרבא כו' ואי אין זרעו נכרת אלא דוקא בהנהו דכתיב בעריי[מא] ב) מאי קבעי והא דלא קאמר במועד קטן (דף כמ. ושם) נהי דנפק מר מכרת דשני מכרת דבני מי נפק מר התם מיילי כשאין לו בנים קטנים ודוקא קטנים נענשים בעון אביהם ולא גדולים כדמשמע בפירקין (דף נג:) ומיהו קשה דבמורת הנהים ממעט אשת אח מן האם מכרת מדכתיב אשת אחיו[מב] נדה היא מה נדה יש לה היתר[מא] אף אשת אח דיש לה היתר[מב] דהיינו מן האב[מג] דשריא כשאין לה בנים[מד] ובכולי הס"ס משמע דיש בה כרת כמו בשאר עריות דהא מני לה גבי חמש עשרה נשים פוטרות צרותיהן ולפירוש ריב"א אתי שפיר דמלינן למימר דממעט לה מעריריי[מה] ואין להאריך [וע"ע תוספות יבמות ב: ד"ה אשת]:

תמן

עין משפט נר מצוה

כא א ב מיי' פ"ג מהל' תרומות סי"ד ופ"ל ה"ל ופיט"ע י"ד סימן שלא סי"ש בהג"ה:

מוסף רש"י

ולא בערתי ממנו בטמא. דמשמע בין שאני טמא בין שהוא טמא כו' מתודה שלא בערו בשם ולא הסליק בו את הבר, וכל שכן בטהור, דלא ניתן אלא בלילה ובחיי וסיכה, וממילא שמעינן מדלא הוצרך להתודות על טהור, שמע מינה הכי קאמר אפילו בשעת הטומאה שלא יכולתי לאוכלו לא נתתיו להדלקה (יבמות עג).

תוס' ישנים

א) וע"כ אית ליה לרבא דיו"ט עשה ול"ת הוא דאי לא הוי אלא ל"ת גרידא אמאי מוקי קרא אמילתא דאיכא ק"ו ולוקמא בעותר או בשאר אליבא ק"ו ומייהו אסוקמא ק"ו אליבא למיפרך שכן נוהגים בנשים כבאנשים תאמר במילה שאינה נוהגת כ"א באנשים ואיכא למימר עולת ראי' מוכיח דקריבה לב"ש ביו"ט. טו ול"ת בפרק ר' אליעזר דמילה דבעי למילף מילה שלא בזמנה אלא דחי יו"ט ולמזקיק שבת ויכיל בעי למילף הא במילה איכא ק"ו:

ב) אע"ג דהוקשו כל עריות זה לזה דילמא קרא אתא לאשמועינן ג' כתובים הבאים כאחד:

רבינו חננאל

תרומה טמאה ביו"ט אסור לשורפה, הא בחול מותר. מנלן אמר רבא כשם שמצוה לשרוף קדשים הפסולים בחול, כן מצוה לשרוף התרומה שנטמאת, ואמרה תורה בשעת שרפתה תהנה ממנה, שנאמר ואני נתתי לך את משמרת תרומותי בב' תרומות הכתוב מדבר, אחת תרומה טהורה ואחת תרומה טמאה, ואמר רחמנא בשתיהן נתתי לך, שלך תהא להסקה תחת תבשילך ליהנות ממנה. ור' יוחנן אמר מהכא לא בערתי ממנו בטמא, מן המעשר ממנו אינו מבעיר בטמא, אבל מבעיר בשמן תרומה שנטמאת. ואקשינן אמאי קא מרבית תרומה להנאה, תרבה קודש שנטמא שמותר להנות ממנו. ודחינן (הא"ר) ק"ו הוא, ומה מעשר הקל (יום) [אם] נטמא אסור בהנאה, קדש החמור לא כ"ש. אי הכי תרומה נמי נימא ק"ו ותהיה אסורה בהנאה. ודחי' הא כתיב במעשר ממנו, מכלל שיש אחר שמותר בהנאה כו'. ומייתינן בק"ו, הקודש שכן חומר מן התרומה, כי הקודש יש בו חומרא שנעשה פיגול ונותר כי בשר הוא וקובע לו זמן לאכילתו ואם עבר נעשה נותר, והאוכל קודש וטומאתו עליו חייב כרת, והנהנה מן הקודש מביא קרבן מעילה, והוא קרבן לפיכך אסור לאונן, משא"כ בתרומה כי לא תמצא מאילו כולן בתרומה. אע"פ שהתרומה יש בה מיתה שנאמר ומתו בו כי יחללוהו, והנהנה ממנה משלם אותה וחומשה, ואין לה פדיון, ואסורה לזרים, מה שאין כן בקודש כי השלמים מותרין לישראל (שאין) [שהן] זרים, ואם נפסלו) יש להן פדיון, אפ"ה חומרות דקודש נפישי.

ג) [ביפה מ:]. ב) תמורה לג.; ג) בכורות לד. ע"ש ובמות עד. ע"ש, ד) [ובמות שם ולקמן כו.], ה) ובמות עג.; ו) [בפמים כד.], ז) י"ל הגיהה, ח) [וביקרא כב], ט) [ובמעשר שני פ"ב מ"ט], י) [ועי' תוספות בפמים כ: ד"ה לאוין], כ) [ובמות עג. ד"ה שכן וכו' כתבו בפשיטות מתוסר כפורים לא חשיב משום דמסתפי טעמא נופא נקפא לן וכו'], ל) פ"ב דבכורים,

ה) ר"ל אם נקפא"ל ע"י מוס קודם שחיטה וכ"ה בפיט"ע.